

Dansen met een 87-jarige

J O U R N E Y / Koen De Preter

(c) Bart Grietens

Choreograaf Koen De Preter zag de nu 87-jarige Alpeha Pouget twee jaar geleden dansen op een festival in de Provence. Hij was zo onder de indruk van haar podiumpersoonlijkheid dat hij haar vroeg om samen J O U R N E Y te maken.

Koen De Preter maakte al drie keer eerder een duet met een vrouw. Tweemaal met **Maria Ibarretxe** (choreografe in de theater- en experimentele cinemawereld, red.) en een keer met **Ulrika Kinn Svensson** (Zweedse danseres en actrice, red.) Beide vrouwen zijn van ongeveer dezelfde leeftijd als de Antwerpse choreograaf, terwijl **Alpeha Pouget** bijna drie keer zo oud is. Alpeha danst echter nog steeds en geeft ook regelmatig les. Maar vlees kan het leeftijdsverschil niet verhullen. Zo blijkt wanneer beiden elkaar aan het eind van de voorstelling tot op het ondergoed uitkleden.

Context

Laten we even **J O U R N E Y** schetsen aan de hand van enkele tendensen die we merken in de danswereld. Enerzijds is er de trend van jonge choreografen om kleine en persoonlijke duetten te maken: net als bij Koen De Preter mag het ook voor **Jan Martens** (die net geselecteerd werd voor [Circuit X](#)) allemaal wat minimalistischer en eerlijker zijn. Anderzijds merk je ook dat er tegenwoordig veel intergenerationele voorstellingen zijn. Zo gaat diezelfde Jan Martens eind april in première met een duet tussen een man en een kind. **Kopergietery** (Gents kinder- en jeugdtheater, red.) deed onlangs iets soortgelijks. En **Kabinet K** maakt van de band tussen kinderen en volwassenen al jaren hun handelsmerk. Dan is er ook nog **Ugo Dehaes** die zijn voorstelling voor volwassen vrouwen ([Women](#)) ook door meisjes (**GIRLS**) laat dansen. De meeste gelijkenissen vertoont **J O U R N E Y** met **Parkinson**, een intiem duet van Giulio d'Anna (Italiaanse choreograaf, red.) met zijn aan de gelijknamige ziekte lijdende vader. Beide voorstellingen spelen zich

af in een serene sfeer en een tijdloos decor van gebroken wit, waarbij een jonge en een oude danser(es) elkaars lichaam langzaamaan ontdekken.

"Oh what a dance"

In J O U R N E Y beginnen Alpea en Koen nog diametraal tegenover elkaar op de grond. In hun eerste bewegingen wordt het leeftijdsverschil al duidelijk. Terwijl wandelen en buigen voor Koen geen enkele moeite vergen, gaat het bij Alpea een tikkeltje minder vlot. Zachtjes groeien ze naar elkaar toe. De ingetogen klassieke muziek van het begin maakt vanaf dan plaats voor alternatieve elektro. **Pass This On** van **The Knife** is een sleutel lied in de voorstelling: *"When you two danced / Oh what a dance / When you two laughed / Oh what a laugh / Has he mentioned my age love?"*. Koen De Preter maakt wel vaker voorstellingen als een liederencyclus. In de internationale lieveling **We Dance To Forget** dansten Koen en **Maria Ibarretxe** op hun favoriete muziek. In J O U R N E Y wordt ook het perfect gekozen **Girl on Fire** van **Alicia Keys** gespeeld: Koen en Alpea doen niets anders dan onder elkaars arm doordraaien, als dansten ze op een eindejaarsbal. Een tot de essentie gestript en iconisch beeld.

Draaien en duwen

Daarna spelen ze het verschil in (dans)geschiedenis verder uit. Terwijl Alpea gepokt en gemazeld is in de klassieke dans en pirouettes maakt, draait Koen rondjes om zijn eigen as als een derwisj (islamitische geestelijke die de gelofte van armoede heeft afgelegd, red.) op een rockconcert. Dat houdt hij zo'n vijf minuten vol - ter info: [Daniel Linehan](#) deed dat ooit maar liefst 25 minuten lang in een productie. - Maar in J O U R N E Y draait het niet om het technisch vertoon: de meeste choreografieën zijn erg eenvoudig. Het gaat om de generositeit en het plezier waarmee beide personages dansen. Bij momenten glundert Alpea echt. Ze heeft een erg uitgesproken, theatrale blik. De speelsere momenten blijken de sterkste in deze voorstelling. Naast **Girl on Fire** is er ook een scène waarbij Koen en Alpea elkaar plagend duwen. Wanneer Alpea Koen port, lijkt het alsof de bomma in opstand komt tegen haar rebellerende kleinzoon. Wanneer Koen daarentegen Alpea duwt, hoor je het publiek "ocharme" fluisteren. Dat is nergens voor nodig. Alpea kan immers behoorlijk haar mannetje staan.

Vergankelijkheid

De frasen die het ruwst zijn, blijken het interessantst. Als we Alpea na afloop zien, tijdens het buigen of in de bar na de voorstelling, blijkt ze heel wat kwieker te zijn dan dat ze in de meeste scènes speelt. Ook al zijn veel scènes echt mooi en is het aangenaam wegdromen dankzij het rustige tempo, toch krijg je een beetje het gevoel dat de kwetsbaarheid en het idee van vergankelijkheid net iets te veel opgezocht werden. Dat komt door de (meestal) ontroerende muziek. Al bleek er een interessant verschil in perceptie te zijn. Het oudere publiek was erg geraakt door de voorstelling, terwijl het voor de jongeren in de zaal iets ruiger mocht. Zo zie je maar hoe verschillende generaties met een andere achtergrond naar een voorstelling kijken en hoe herkenbaarheid een grote rol speelt in het ervaren van kunst.

Filip Tielens voor www.cjp.be

5 april 2013